

ÆR-ligt arbejde i stævningskoven i Coronaens tid.

Torsdag og fredag d 26+27/3 2020 holdt Boserup Stævningslaug et par små arbejdsseancer.

Det handlede om **naturglæde** og **arbejdsglæde**, og rent naturplejemæssigt om at fjerne eller svække **ær** (ahorn), så det hele ikke drukner i **naturfattig** ærskov

Vi vil gerne lave flere.

Konceptet er at **I fortæller** hvis der er en dag og tid, I ønsker et par timer.

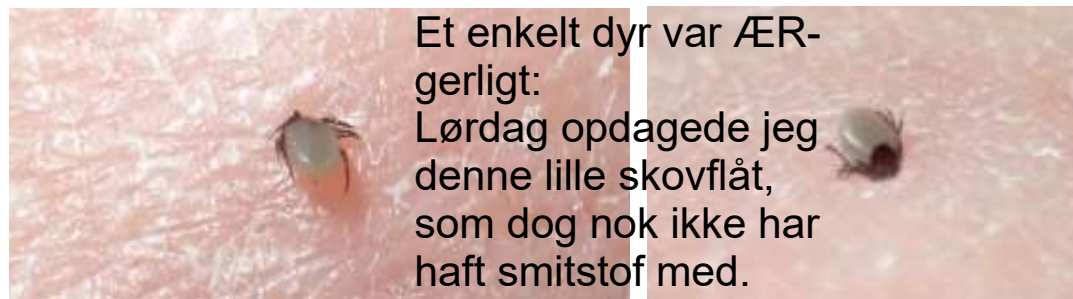
Så koordinerer jeg og inviterer resten.

Sidst foreslog Søren torsdag eller fredag, som blev meldt ud. Thure bad om at den ene kunne blive kl 16 istedetfor 13, så det blev det.

Torsdag var vi 5, fredag 4. Begge dage var hyggelige og smukke. Med masser af skovgæster, fugle, blomster og nok at se, høre, dufte og lave.

Ramsløg, lærkespore og ær i (u-)skøn forening.

Et enkelt dyr var ÆR-gerligt:
Lørdag opdagede jeg denne lille skovflåt, som dog nok ikke har haft smitstof med.

Den sjove plante skælrod snylter på rødder af hassel

Det mærkelige skovbillede med høje stubbe, der ville skære en skovbrugsøkonom i hjertet skyldes én af bekæmpelsesmetoderne:

Vi fælder nogle ær, der er for store til at trække op. Derefter hugger vi de nye skud af efterhånden som de skyder.

Desværre er der så mange at efterarbejdet bliver meget stort....

.... så nu ændres strategien:

- 1: Vi øger størrelsen på hvilke ær, vi mener kan trækkes op - og tager flere **extractigatorer og spader** med.
- 2: Nogle af stubbene får måske i løbet af forår og sommer så **svækkede rodsystemer** at de bliver nemmere at trække op. Det prøver vi.
- 3: Vi vil **ringbarke** mange flere. Jimmy har i Allindelille erfaret ...
  - dels at de normalt skal være noget større for at reagere med voldsom frøproduktion.
  - og dels at selvom dét sker, så er det kun 2-3 års nye frø (der som regel ikke flyver pokkers langt - og de små planter er jo ikke så svære at bekæmpe).

Det nyeste medlem af laugget, Hanne fra Svogerslev med extractigator og skudspids

Man lærer hurtigt at se forskel på ær og ask (som der også er meget af, og som desværre måske er dødsdømt pga askesyge / "asketoptørre").

Ask har sorte knopskæl, og når de falder af, er knopperne mørkt grønne.

Ær har lysegrønne knopper.

Barkfarven er -som regel- også mærkbart forskellig. Ask er sådan armygrøn / oliven.

Alligevel kan det være lidt svært at se i farten. Nogle gange finder man en knop at fokusere på.

Når først udspringet er i gang, bliver det nok meget nemmere. Til gengæld dårligere "sigtbarhed" bag løvet.

En stor del af fornøjelsen er drøftelser af muligheder, problemer og forsøg.

Hvad udvikling ønskes fx for de hasselfrie og næsten opvækstfrie arealer lige vest for gravhøjen? Skal den **forsøges genskabt** som stævningssskov eller hvad? ([se film](#))

Og hvad gør vi med de optrukne og fældede ær? Lægger dem i **gærder**? Hvornår?

Og hvor lidt eller meget værdi har de **større dimensioner** af fældet ær, som kun få følgerarter er interesseret i?

Hvor **hurtigt og kraftigt skyder** de fældede igen?

Se laugets side med små film

Ser Frederik Møllers forsøg med at **smitte ærstubbe** med svamp ud til at virke effektivt?

Hvad gør vi med de **store bunker** hindbær, brombær, mos og blandet skidt på den østlige parcel? Kan vi få lov at brænde dem af på stedet? Og følge **brandpletfungaen**?

